

De betekenis van de ontmoeting tussen Jezus en de vrouw

Deze geschiedenis in Mattheus 15 is niet zomaar een genezingsverhaal dat ons oproept om tot Jezus te blijven roepen, om vol te blijven houden in ons gebed. Nee, deze korte geschiedenis vertelt ons precies de grote geschiedenis die God met de wereld gaat. Hier wordt duidelijk hoe Gods bijzondere weg met de wereld verloopt:

God heeft eeuwen geleden gekozen voor Zijn volk Israël. Het volk Israël viel de eer ten deel dat God de Herder wilde zijn over deze schapen, ja, dat zij Gods geliefde kinderen mochten zijn. En God zorgde vervolgens dan ook voor Zijn volk. Zij mocht kind aan huis zijn en in de rijkdom van God delen..., terwijl de andere volken moesten toezien hoe Israël rijk verzadigd werd. Dat is de achtergrond van het beeld dat Jezus schetst van de kinderen aan tafel en de hondjes die moeten toezien hoe de kinderen brood eten en de kruimeltjes op de grond laten vallen (vers 26). Die kinderen dat is Israël... Israël dat het brood eet waarmede God hen zegent. En die hondjes..., dat zijn de andere volken.

God is in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid die weg gegaan met het volk Israël... en ondanks alles wat er is misgegaan..., al die momenten waarop Israël haar God uit het oog verloor, verloor God Zijn kinderen nooit uit het oog. Ja, ook op het moment dat alles verloren ging (ballingschap) stond er een profeet op, Ezechiël, die profeteerde dat er eens een Herder zal komen die al die verloren schapen van Israël op zal zoeken en het volk zal herstellen en terugbrengen. Dat is de achtergrond van het eerste beeld dat Jezus gebruikt: Ik ben gekomen voor de verloren schapen van het huis van Israël (vers 24)

Jezus gaat in de weg, die Zijn hemelse Vader is gegaan. De weg met Israël. De weg, waarop Hij de verloren schapen van het huis van Israël opzocht en als de Goede Herder terugbracht. Maar... God had grotere bedoelingen dan alleen met het volk Israël. En dat werd hier tussen Jezus en die vrouw zichtbaar! De mensen die eerst op afstand moesten blijven van de tafel... de hondjes... die mochten later ook delen in de rijkdom die God uitdeelde. Nu was het nog slechts een paar kruimels..., nu alleen nog maar die ene vrouw die zich aan Jezus vastklampt en beslist niet van plan is om Hem los te laten... straks zullen het allemaal vrouwen en mannen zijn uit alle volken die aan Jezus' voeten zullen buigen. *Dat is de weg die God is gegaan met Israël... en met de wereld. ...*

Die vrouw die nu nog alleen staat te roepen en wordt geconfronteerd met het feit dat zij eigenlijk niet kan delen in Gods rijkdom... zij zal straks gevolgd worden door miljoenen vrouwen en

mannen die het levende Brood mogen ontvangen en hun redding en diepste geluk mogen vinden. Straks na Pasen, als het Brood is gebroken en het bloed vergoten.... als Jezus het Brood des levens Zichzelf heeft gegeven tot in de dood... straks na Pasen dan zullen de grenzen opgegaan... dan mag de redding in alle talen verkondigd worden. Redding, niet omdat je jood bent, niet omdat je wel of niet de Wet van God onderhoudt... redding, alleen door Jezus... redding voor *ieder* die gelooft en neemt en eet van het Brood des levens.

Onze houding ten opzichte van de 'kinderen Israëls'

Deze geschiedenis heeft ons ook iets te vertellen over onze houding ten opzichte van Israël: de heidenen mochten eten van de tafel waar Israël al aan gezeten was. God veegt dus niet alles van tafel, ruimt de tafel van Israël op, breekt hem af en vervangt hem door een nieuwe tafel... omdat Hij een nieuw begin maakt..., nee geen vervanging. God gaat verder met Zijn belofte aan Israël... *zij* zijn kind aan huis... *zij* zitten aan tafel, zo zegt Jezus met een beeld... en *wij* worden erbij uitgenodigd: kom maar! Ook al ben je uit een ander volk, kom... ook voor jou is er brood.

Als ik ergens binnenstap en aan tafel word uitgenodigd, terwijl men al bezig is met eten..., dan heb ik altijd een beetje schroom... Je gaat niet gelijk het hoogste woord voeren. Je stelt je toch wat bescheiden op... kijkt ook even wat de manieren zijn die er aan tafel worden gehanteerd... en eet in dankbaarheid mee met diegenen die met jou de tafel willen delen. ... Nou, zo is de kerk niet altijd bij Israël aan tafel gegaan... wij kwamen als christenen vaak gewoon met het hoogste woord binnenvallen... hebben in sommige perioden van de geschiedenis de kinderen van tafel gejaagd... *zij* moesten het maar met de kruimels doen onder tafel... en wij hebben als christenen onder elkaar de maaltijd voortgezet en het brood en de wijn met elkaar gedeeld.

Voelt u een beetje aan wat ik met die beeld wil zeggen op deze Israelzondag? In Christus is noch jood noch Griek... *geen onderscheid*, zo staat er duidelijk in de Bijbel. Maar laten wij wel met respect omgaan met die oudste tafelgenoten van ons. Ja, ze hebben niet zo netjes gegeten hoor, die Israëlieten. Zij mochten het Brood des levens ontvangen... maar zij zijn er zo slecht mee omgegaan, ze hebben het brood gebroken, weggegooid... zo dat er vele kruimels van op de grond zijn gevallen... kruimels die door de heidenen zijn opgeraapt. Het Brood des levens hoefde zij niet... maar laten wij toch met respect bij hen aan tafel gaan. Want zij zaten er het eerst. Laten wij belangstelling in hen tonen. Echte tafelgenoten van hen willen zijn. En misschien..., misschien dat zij vroeg of laat toch tot het besef zullen komen hoe

kostbaar dit Brood des levens is, dat zij van tafel hebben geveegd.

Trouwens, ik heb als christen Israël ook hard nodig. Door hen leer ik God kennen. Door Israël leer ik ook hoe heftig soms ook die weg kan zijn die God met ons gaat. En doordat God hen door de diepste diepten van de wereldgeschiedenis heen heeft vastgehouden, leer ik ook hoe trouw en genadig God ook voor mij wil zijn. Ik heb Israël, het Israël van de Bijbel en het Israël van nu, nodig om deze God te verstaan en Zijn wegen gewaar te worden. Ik mag delen in het verbond dat God met Israël is begonnen... en in dat verbond... aan die rijk gedekte tafel van Gods eeuwige liefde... ontmoet ik Israël als mijn broeder.. die net iets eerder was uitgenodigd dan ik.

Heeft u op deze manier wel eens naar Israël gekeken? Dan hoeft u wat mij betreft helemaal niets te begrijpen van de politieke verwickelingen van Israël en het Midden-Oosten,, maar laat ik als christen Israël maar blijven zien als mijn tafelgenoot... als het kind aan huis, waar ik naast mag gaan zitten om mede kind-aan-huis te zijn.

Het grote geloof van de Kananese vrouw

En nu nog even die Kananese vrouw... Jezus zegt: 'groot is uw geloof!', maar... in welk opzicht is haar geloof nu zo groot hè? Ik denk eigenlijk niet dat haar grote geloof daaruit blijkt dat zij heel niet tegensputtert als Jezus haar met een hondje vergelijkt. Dat kan natuurlijk een diepe vorm van nederigheid zijn dat je zoiets over je heen laat komen..., maar ik kan me niet voorstellen dat Jezus echt wil dat wij ons gaan vergelijken met honden. Ik denk eerder dat de vrouw dit slikte, omdat zij moeder diepe moedergevoelens had. Zij was zozeer gericht op de genezing van haar dochter, dat zij daarvoor alles over had. Ze konden van alles met haar doen en alles tegen haar zeggen... dat voelde zij niet eens volgens mij... als haar dochter maar genezen werd, toch? Ik denk daarom dat haar grote geloof daaruit bleek, *dat zij wist dat zij Jezus echt nodig had*. Zij moest Jezus hebben... en ook al zou ze maar een kruimeltje van Zijn macht en liefde ontvangen..., dan zou dat genoeg zijn. 'Laat mij maar als een hondje bedelen..., als ik maar *iets* van Jezus mag ontvangen..., dan is het goed'.

Wat een voorbeeld hè?! Dat je zo op Jezus vertrouwt, dat je aan een paar kruimeltjes van Zijn liefde en genade genoeg zou hebben... Mijn vertrouwen, mijn geloof, is vaak minder snel verzadigd. Veel minder snel. Mijn vertrouwen heeft vaak bakken aan ervaringen en fijne gevoelens nodig, wil ik echt zeker zijn van mijn geloof. Ik wil heel veel ervaren, ook veel ervan voelen... en het moet eigenlijk ook niet al te moeilijk bereikbaar zijn... ik ga echt niet als een hondje onder tafel zoeken, ik wil gewoon relaxed aan tafel zitten en alles voorgeschoteld krijgen... Een leuke kerkdienst,

een simpele Bijbelvertaling liefst in gewone taal, directe antwoorden krijgen op mijn vragen, en zien dat het geloof ook in je dagelijks leven werkt en je gelukkig maakt..., dan is het wel goed met mijn geloof... Maar moet je die vrouw zien... Zij krijgt niet gelijk antwoord op haar gebed..., nee sterker nog: zij krijgt precies dat te horen, wat zij niet wil horen..., zij moet ervoor vechten in de pijn die zij op dat moment met zich meedraagt..., maar zij houdt vol... zij blijft op Jezus gericht. bij Hem moet ik zijn. Wat een prachtig gericht zijn op Jezus. Al het andere valt weg. Alleen Jezus. Bij Hem is de liefde die ik nodig heb... bij Hem is de kracht waardoor ik verder kan... bij Hem is de genade, waardoor ik mijzelf kan accepteren en mij veilig mag voelen... bij Hem is het leven dat mijn bestaan zo anders maakt.

Ik weet ook niet waarom Jezus haar geloof zo op de proef stelt. Maar wat ik wel weet, is dat heel veel mensen onder ons zich heel goed in deze vrouw kunnen verplaatsen. Want wat zijn er een mensen onder ons... en een mensen in Schollebaar... die die ervaring kennen van niet gehoord te worden... van het roepen om hulp, maar niet begrepen te worden... Wat zijn er een mensen die net zoals deze vrouw het idee hebben aan de kant gezet te zijn... de leerlingen van Jezus zin ze liever gaan dan komen... het gevoel van minderwaardig zijn... niet aan tafel te mogen, maar het met de kruimeltjes te moeten doen die je toebedeeld worden, terwijl anderen zich rond eten.... Wat zijn er veel mensen die dat stemmetje in zichzelf horen: je bent lastig. Je hoort er niet bij. Je bent teveel. Houd toch op! ... Maar kijk dan wat er gebeurt: Jezus staat stil. Hij kijkt de vrouw aan... en zegt: 'groot is je geloof.' Herkent u zich in hoe die vrouw zich gevoeld moet hebben? Ik hoop dat het einde van deze geschiedenis u dan hoop mag geven. Jezus ontfermt zich over deze vrouw en haar situatie. Blijf daarom op Jezus zien. Houd vol.

Wij hebben gezien hoe wij met de kinderen aan tafel, met het volk Israël om moeten gaan. Respectvol en bescheiden. Onze plaats wetend. *Zij* zijn eerst aan tafel genodigd..., wij mogen nu aan diezelfde tafel zitten. Laten wij onze plaats weten... en voor hen tot goede tafelgenoten zijn. In de hoop dat zij van het Brood des levens mogen proeven en Christus mogen leren kennen.

Wij hebben ook gezien hoe wij zoals deze vrouw moeten geloven. Volhardend. Dwars door alles heen op Jezus zien. Ook al kost het moeite, kost het pijn, betekent het verwachten ook wachten. Hij is het Brood des levens, dat heel ons leven wil vervullen, vernieuwen, veranderen. En een kruimeltje van zijn liefde..., dat is al genoeg voor heel deze week.